

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.792 van 26 maart 2004
in de zaak A. 121.254/XIV-10.063.**

In zake : 1. XXX
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41 bus 8

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 10 mei 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2002 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 28 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 27 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 25 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DELGOUFFRE, die loco advocaat M. MANDELBLAT verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur G. DESNYDER, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 26 november 2000 en zich op 6 december 2000 vluchteling verklaren; dat op 28 december 2000 de minister van Binnenlandse Zaken telkens beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 10 april 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een eerste middel de schending opwerpen van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, van artikel 52, § 2, 2/ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, 2) van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie); dat de verzoekende partijen aanvoeren dat de bestreden beslissingen zijn gesteund op de amnestiewet uit 1996 in de federale republiek Joegoslavië, de oprichting van een multi-etnische politiemacht en de pacificatiepolitiek die wordt gevoerd onder toezicht van de internationale gemeenschap, dat die theoretische benadering niet overeenstemt met de werkelijkheid, dat de verzoekende partijen daartoe vier krantenartikels citeren waaruit het tegenovergestelde blijkt, dat dergelijke feiten zich vaker hebben voorgedaan en door de verwerende partij gekend moesten zijn, dat de asielaanvragen daarom zeker niet onontvankelijk hadden mogen worden verklaard wegens een gebrek aan gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dat de door de verzoekende partijen aangehaalde tegenstrijdigheden uit zodanig onleesbare nota’s van verhoren komen dat de verzoekende partijen er niet eens op kunnen ingaan en dat de verzoekende partijen voldoende gegevens hebben aangebracht voor aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partijen niet aangeven welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten; dat zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvechten zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpen; dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat de verzoekende partijen vier krantenartikels citeren doch deze niet op hun eigen concrete situatie betrekken en er de vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende de algemene toestand in Kosovo niet mee weerleggen;

Overwegende dat de in de bestreden beslissing in aanmerking genomen tegenstrijdigheden nauwkeurig worden vermeld met telkens de verwijzing naar de exacte vindplaats in de verhoorverslagen; dat die tegenstrijdigheden dus in de bestreden beslissing zelf zijn terug te vinden en bovendien - zij het met enige moeite - op de aangegeven plaatsen in de verhoorverslagen kunnen worden gelezen; dat de verzoekende partijen derhalve terdege in de mogelijkheid waren om er op in te gaan;

Overwegende dat de verzoekende partijen niet ingaan op het motief betreffende de leemtes in hun verklaringen;

Overwegende dat de verzoekende partijen met het voorgaande niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen zijn genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens noch dat zij op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid die krachtens de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal is toegekend, zijn genomen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een tweede middel de schending opwerpen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij aanvoeren dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de toestand van de Albanese bevolking in Preshevo zoals beschreven in de door de verzoekende partijen neergelegde krantenartikels, dat de motivering van de bestreden beslissingen is gesteund op haast onleesbare nota's, dat de motivering derhalve niet deugdelijk is en dat de verzoekende partijen in ondergeschikte orde vragen dat de commissaris-generaal wordt aangemaand om de nota's van het verhoor aldaar opnieuw te schrijven;

2.2.2. Overwegende dat de door de verzoekende partijen aangehaalde bepalingen betrekking hebben op de formele motiveringsplicht; dat de door de verzoekende partijen thans neergelegde krantenartikels niet op het commissariaat-generaal werden neergelegd zodat de commissaris-generaal er niet eens op kon antwoorden, daargelaten de vraag of een bestuur er in het kader van de formele motiveringsplicht toe is gehouden op ieder argument van de bestuurde te antwoorden; dat de commissaris-generaal er niet toe is gehouden zelf kennis te nemen van alle mogelijke buitenlandse kranten en van de daarin vertolkte standpunten; dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partijen terdege kennis hebben kunnen nemen van de door de commissaris-generaal in aanmerking genomen tegenstrijdigheden, zodat aan de voornaamste vereiste van de formele motiveringsplicht is voldaan; dat de Raad van State niet bevoegd is om het herschrijven van de verhoorverslagen van het commissariaat-generaal te bevelen, daargelaten de vaststelling dat zulks niet noodzakelijk blijkt; dat het tweede middel in die mate ongegrond is;

Overwegende, in de mate dat de verzoekende partijen op algemene wijze de inhoud van de motivering van de bestreden beslissingen aanvechten, dat naar de bespreking van het eerste middel wordt verwezen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zesentwintig maart tweeduizend en vier, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.